

то македонци не искали да се присъединятъ къмъ нѣкоя отъ нашитѣ чети.

Вечерята нашата чета слѣзе въ селото Топли-долъ гдѣ-то бѣше радушно приета отъ населението. Тукъ за првъ пѣть отъ излазанието си отъ Княжевацъ четата преспа подъ покривъ. Момчетата изсушихъ одвагналитѣ си, отъ дъждоветѣ и роситѣ по планината, дрѣхи и навуца. Който можа, достави си и здрави царвули. Слѣдующия день четата потѣгли къмъ истокъ по Бацката рѣчка на горѣ, която гази на около 20 мѣста, мина прѣзь долинката Балданица, прѣзь върха Голѣма чука и замръкна на скалистия връхъ Кияцъ надъ селото Влашко-село.

Прѣзь дня единъ силенъ дъждъ искваси момчетата до коститѣ. Никой и не глѣдаше да упазитъ отъ дъжда друго освѣнъ пушката и патронитѣ си, които като бѣхъ книжени, имаше голѣма опасностъ да не покиснатъ и одвагнатъ до негодностъ за употрѣбление. Надвечерь излѣзе единъ студень вѣтъръ, който макаръ че осуши до нѣгдѣ дрѣхитѣ ни, но тѣй ни измрази щото безъ да се глѣда, че бѣше мѣсець Юлий, пакъ рѣдко се намираше нѣкой бабаитинъ комуто да не щракаха зѣбитѣ отъ треперение.

Като пристигна четата на Кияцъ, бѣше вече съвсѣмъ тъмно, и едвамъ успѣха да си намѣрятъ хшплацитѣ удобни заклони отъ вѣтра въ канаритѣ. Около десетива хшплака бѣхъ се набутали въ една доста пространна пещера, въ която отъ нигдѣ неможе да проникне вѣтра. Тамъ накладоха и огнь, но като се напълни пещерата съ димъ, предпочетоха да го изгасятъ. На другитѣ отъ вънъ пещерата не се позволяваше да кладятъ огньове прѣдъ видъ на това, че не бѣше извѣстно да ли нѣмаше на близу неприятеля, комуто огньоветѣ ни можеха да издадѣтъ нашето присѣствие. Долу въ дола, въ с. Влашко село, по срѣдъ тъмната вѣтровита нощъ, примамчиво блѣщукаха тукъ-тамъ малкитѣ книжени прозорци на освѣтленитѣ отъ вѣтрѣ отъ огъня или газената лампичка селски къщи. Това много отваряше ищаха на замръзналитѣ полуголи хшплаци да се спуснатъ въ селото, и да си починатъ край голѣмитѣ селски огнища както въ Топли-долъ, но войводата това строго запрети. Той нѣмаше ни-